

Monika Pujmanová: Zahradní města na severozápadě Prahy ve 20. letech 20. století

Posudek bakalářské práce

Téma práce Moniky Pujmanové je mimořádně zajímavé. Meziválečný rozvoj Velké Prahy bývá z urbanistického hlediska spojován s regulací stávajících i nových obytných čtvrtí, které uliční strukturou a blokový charakterem odpovídaly představě velkoměsta. Pohled na dobové plány i regulační výkresy přitom dokládá, že téměř polovina nové Prahy byla komponována jako sestava zahradních čtvrtí, které v západní části souměstí vytvořily téměř souvislý pás od jihu k severu. Porozumění tomuto fenoménu je proto důležitější, než by se na první pohled mohlo zdát.

Východiskem pro autorčinu práci se staly úvahy nejvýznamnějšího teoretika zahradních měst Ebenzera Howarda. V úvodních kapitolách podrobně mapuje jak jeho myšlenky, tak jejich dopad i možnosti realizací. Prostřednictvím dílčí reflexe Howardova díla se stručně dostává k tématu zahradních měst v Čechách a následně působení Státní regulační komise, kterému je věnována střední partie práce. Finále je představení tří vybraných čtvrtí (Ořechovka, Hanspaulka, Vokovice) a jejich vřazení do kontextu Prahy i sledovaného tématu zahradních měst. Ve stručném závěru se autorka opět vrací k Howardovi a promýšlí, nakolik se jeho myšlenky na sledovaných příkladech reálně prosadily.

Na předložené práci je sympatické, že se autorka rozhodla nahlédnout lokální téma (tři zahradní předměstské čtvrti) v širších souvislostech. Její představení Howardovy teorie je zajímavé, stejně jako je v jistém smyslu užitečné zmapování činnosti Státní regulační komise. Problémem je však nesourodost jednotlivých částí práce, stejně jako až přílišná podrobnost v aspektech, které se vlastního tématu – tedy zahradních předměstí – vlastně příliš netýkají. Platí zde poučka, kterou by si měl opakovat každý badatel, který mapuje neznámé téma, a totiž, že ne vše, co bylo vybadáno a co je pro autora v tu chvíli nové, musí být začleněno do rukopisu práce. Určité odlehčení výčtu informací by – zejména v kapitole o SRK – pomohlo nejen vyhnout se jejich nežádoucímu opakování, ale také získat větší nadhled a lépe jednotlivé části propojit. Při určitém odstupu – který v tomto případě nebyl bohužel z časových důvodů reálný – by také bylo zřejmější, že podrobné zkoumání Howardovy teorie není pro pražské předměstské čtvrti zase až tak klíčové, neboť podobnosti se týkají spíše obecných a formálních analogií – což sama autorka ostatně v závěru správně konstatuje.

Práce přináší mnohé zajímavé postřehy a souvislosti a určitě naplňuje požadavky kladené na bakalářskou práci a proto ji doporučuji k obhajobě. Za její adekvátní ohodnocení považuji známku velmi dobře.

V Praze, dne 31. 8. 2022

doc. PhDr. Richard Biegel, Ph.D.